

REFORMÁTUS

Gyülekezeti tájékoztató

Újság

2010. november

XVII. évf. 11. szám

Várán-várva, várakozva... Vár!

„Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, akkor állhatatossággal várjuk.” (Róm 8:25)

Ismét elközelített a várakozás időszak a keresztyén életünkben, ami magával hozza az idő múlásának tényét is, hisz ha jobban belegondolunk, minden, amire várunk, közelítve felénk, jelzi azt is, hogy telik az erre alkalmas idő is.

Elgondolkozva azon, hogy az óra mutatói ahonnan elindulnak, oda érnek vissza, egy kört leírva, vagy azon, hogy minden nap elteltével egy újabb következik, eszünkbe juthat az az érzés, mint ha Isten az emberi élet napjait láncszemékké formálta volna, melyek elteltükkel kapcsolódnak egymásba, hogy aztán eljöhessen az, Aki a szemekből összeállt emberi életek láncsorainak első szemét az utolsóval összefogja, hogy az ami a kezdetek - kezdetén jó volt, ismét jó lehessen örökké fogva. De ezt csak szívvel és a hitnek erejével lehet megérteni, és ha így teszünk, akkor megérthetjük azt is, mit jelenet Krisztus-várakozásunkban - az Ő második eljövételére, az elevenek és a holtak megítélésének napjára - várni, várakozva élni. Mert minden egyes megélt nappal hosszabbodik a mi életláncunk, és egyben rövidül az az idő, ami arra ad lehetőséget, hogy milyenné formált szemekből álljon az a láncsor, amit majd Ő tenné eggyé. Mert bizony sok olyan élet van, melyek kipróbáltságukban válnak erősekké, megedzve türelemmel, példamutatással..., melyek sugározzák az erőt, és sok olyan is, melyek egykoron ugyan így indultak, de mégis szétesőben vannak, és bizony eljön az idő, amikor már ezek a szétszakadozott életek széteső, egymástól egyre inkább távolodó szemeit már nem lehet majd egymáshoz illeszteni, mert elfogy az erre szánt idő. Az idő, mely most még telik, mely most még lehetőséget ad nekünk arra, hogy ne csak úgy tudjunk tekinteni emberi életünkre, hogy annak

minden megélt esztendejében „csak” három-négy nap van, melyben szeretnünk kell, melyekben tudnunk kell megbocsátani, melyekben akarnunk kell egy asztalhoz ülni, egymáshoz szólva szerető szavakat mondani.

NEM! Ez így nem jó! Ugye érzed te is, sőt tudod, hogy van nekünk erre több lehetőségünk is?! Több! Egy egész élet, s benne kerek napok, hetek, hónapok, megélt esztendők, mely múltó idők-

lelki szemeiddel te is látod, ahogy téged is vár, hogy minden megélt napon átadd magad Neki. Annak, Aki készül eljönni, hogy készen találjon. Ezért kell mindig készen várni, ezért kell tudni mindig szeretni, megbocsátani, türelmesnek lenni - nem csak egy-két napon át - EGY EGÉSZ ÉLETEN ÁT, az örökkévalóságig. Erre pedig csak egy megváltott élet képes. Ezért engeddd, hogy téged is - ki e sorokat olva-

Karcsa

ben betölthetjük Jézus értünk adott, áron vett, életén vett, megváltott emberi életünket. Melyet betölteni csak Krisztusnak átadott szívvel, lélekkel és étellel lehet. Olykor meglankadva, néha betegségekkel harcolva, valamikor pedig megszomorodott szívvel, de azzal a bizonyossággal, hogyha földi sátorházunk meg is roskad, de lelkünk Őbenne újulni, erősödni képes. Erre lenne hát a múltó idő. A múltó időben pedig Ő közelít felénk, sőt vár ránk, rád is! Ugye

sod - ilyen életté formálhasson, mégpedig az, Aki vár rád, az, Aki szeretve téged szeretni tanít.

VÁRJUK ÉLETÜNK KRISZTUSÁT így eljönni életünkbe, hogy aztán életünk szemekből összeállt láncát készen, kipróbáltan, erőben és szeretetben találja Ő.

Várán-várva várjuk az Urat, de ne „csak” karácsony közeledtével, hanem életünk mindenegyes napján!

Molnár Miklós, Nagyráska

Nemcsak kenyérről él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 49. része

Az ammón elleni prófécia okát már az első versből tudhatja a figyelmes olvasó. Birtokba vették Gád törzse területének egy részét. Hogy ez mikor történt, nem tudjuk, mert a prófécia elhangzásának idejére nincs utalás. Valószínű, hogy Samária eleste után (Kr. e. 722) foglaltak el Izraelhez tartozó területeket Gád törzsének örökrészből. De nem a földterület elfoglalása az, ami miatt az ÚR haragja ammón ellen fordul. Hanem azt kell tudatosítanunk, hogy az ígéret földje még felosztva is az ÚR tulajdona, ezért az ammóniták önkényes hódításukkal magát az Urat sértik meg. Az, hogy erre nem gondolnak, azért is megemlítenéd, mert egyébként Lót fiatalabb leányának fiától, Ben Ammontól származtatják magukat. (Mint ahogy a móábiták Lót idősebb leánya fiától. Ezt az előző fejezetben tévesen írtam! Elnézését kérek érte). Ugyanúgy sémita pásztornép volt ez, mint Ábrahám leszármazottai is. De elfordultak Istentől, s bálványokat (Kemós, Molok, Baál, Astarót) imádván, a móábitákkal szövetségbe léptek, amikor Bálák meg akarja akadályozni Mózeszt és népét az országán való átvonulásban. Később is velük együtt harcolnak, Jeruzsálem elfoglalásánál is a támadók oldalán találjuk csapataikat. Királyuk, Baalisz biztatja Jismáélt Gedalját meggyilkolására (40.r.). Az ÚR büntetése az lesz, hogy városait lerontják, lakóit pedig szerteúzi az ellenség. De ez a büntetés nem jelenti a nép teljes megsemmisülését.

Az Edóm elleni próféciát olvasva azt találjuk, hogy nekik együtt kel bűnhődniük a választottakkal. „A hagyomány az edómiakat Ézsau leszármazottainak tartotta, éppenúgy mint ahogy Izraélt Jákób utódainak. Edóm a Holt-tengertől délnyugatra eső hegyvidéken, a Holt-tenger völgyének folytatásába eső Araba területén és a keleti hegyvidéken feküdt. Ez utóbbit Szeirnek nevezték. Az ország egyik katonai erődtéménye Szela, későbbi nevén Petra, a sziklás vidék szinte megközelít-

hetetlen erőssége volt.

Edóm Dávid óta Izrael hűbéresei közé tartozott. Izrael fennhatóságát indokoltta tette a birodalom szükséglete, hogy a déli karavánút... kereskedelmének zavartalanságát biztosítsa. Ez azonban kiváltotta a testvérnép gyűlöletét. Később Edóm többször fellázadt az izráeli uralom ellen s 734-ben ki is vívta függetlenségét. A szomszédi viszonyt ettől kezdve gyakori villongások és viszálykodások tették feszültté. Az ellentétek nyílt kirobbanása Júda bukása során következett be: Edóm 586-ban s valószínűleg már előbb 597-ben is, segítséget nyújtott a babiloni hódítóknak, Nebukadneccarnak és – a szír szöveg olvasása szerint – segédcsapatokat adott Jeruzsálem ostromához, amelyek részt vettek a város kifosztásában is. ...Ezen felül arra az Egyiptom felé menekülő izráelieket az edómiak feltartóztatták, és a hódítóknak kiszolgáltatták. (Jub. kommentár). De ezeket még a prófécia kihirdetése idején nem tudhatta Jeremiás.

Amit viszont tudott, s Edóm bűneként említi is, az a kevelység és a belőle fakadó góg, és hamis biztonságérzet. Ennek a kevelységnek lényege: az önerőben bízva függetlennek lenni mindenkitől és mindenki ítéletétől, még Istent is bele értve. A sziklaerősségekbe vetett bizalom az edómiakat gőgössé tette. Bízta azután bölcsességükben is. (Jób egyik barátja, Elifáz az edómi Témánból származott.) De a bölcsesség Isten ajándéka. Ahogyan adja, úgy veheti vissza is. Az Úr ereje pedig a sziklába vágott búvóhelynél is erősebb. Az Úr minden népet le tud vonni a síkra, a vereség színhelyére. Az emberi góg a csillagokig hághat, de nem az Úr hatalmán túl. (S arra, hogy „aki magát felmagasztalja, megaláztatik” Megváltónk is figyelmeztetett.)

Damaszkusz gyönyörű város volt már az ókorban is. Az ott lakók büszkélkedhettek városukkal. A prófécia inkább figyelmeztetés az ÚR részéről, hogy ne legyenek önteltek, mert a szép

város vonzó célpont lehet a hódítók számára. Csak sejtések vannak a prófécia beteljesedéséről. Talán Kr. e. 605-ben, a karkemiszi csata után előre nyomuló babiloni seregek dúlták fel Damaszkuszt.

Két rövid prófeciával zárul a fejezet. „A sivatagban lakó nomád törzseknek rendszerint egy-egy „város” a központjuk. Az itt említett Házor a Palesztinától keletre elterülő sivatag szélén lehetett, Kédár mélyebben feködhetett a szíriai-arab pusztában. Lakóik arab beduinok voltak, akik kerítetlen sátorvárosokban laktak. Csak állataikat lehetett elvenni. Biblián kívüli híradásból tudjuk, hogy Nebukadneccar uralkodásának hatodik évében (599-98) Szíriából csapatokat küldött a „pusztába”, amelyek az araboktól állatokat és istenszobrokat zsákmányoltak.

Elám Babilóniától Keletre terült el. ...Kr. e. 594 táján Elám is részt vett abban a Babilon-ellenes megmozdulásban, amelybe a nyugati kis országok Júdát is be akarták vonni (vö. 27. rész). Jeremiás nagyon általános megfogalmazásokkal írja le az Elámot sújtó ítéletet, amin nem csodálkozhatunk, ha meggondoljuk, hogy Elám messze feködött Palesztinától. Ez a prófécia is kegyelmes ígérettel végződik annak bizonyosságául, hogy a történelemben cselekvő Isten az idegen népekkel is ítéletesen és kegyelmesen cselekszik”. (Jub. kommentár)

Ima: Hatalom és ítélet, bölcsesség és jószág szolt hozzánk Igédből, örök dicsőségű Isten, Atyánk a Jézus Krisztus által! Megköszönjük, hogy ismét a Te szent Igéd tanítására figyelhattunk. Óvj meg az elbizakodottságtól. Taníts, hogy ismerhessünk, szeress, hogy Fiaid által szerethessünk Téged és felebarátainkat. A Szentlélek erejével erősíts minket, hogy ellene mondjunk a kísértőnek és kövessük a testet öltött Ige útmutatását mindenben, mindenkor. Hallgass meg Urunkért, Jézusunkért! Ámen.

- id. f.-

Hittem, azért szóltam - Vörös iszap

A „szocializmus“ évtizedeiben megszoktuk, hogy árad a vörös iszap. Akkor még csak képtelenen: elmét, lelket, emberi kapcsolatokat tett tönkre. Az is nyilvánvalóvá vált a „demokrácia“ két évtizedében, hogy a szellemi, lelki vörös iszap szüntelenül rombol tovább. Elmés haszonlesők, lelketlen kufárok találtak egymásra a „vasfüggöny“ eltávolítása után. Csak idő kérdése volt, hogy a gyilkos áradat hullámai mikor csapnak össze fogyasztói társadalom bűvöletébe (rabságába) esett emberek feje fölött, miközben rendületlenül járnak az igénytelen vásárokat, mérgező bővítébe fektetve kevés pénzüket. Bámulják a le-tompító sorozatokat, élvezkednek az érzelmi és szellemi fogyatékos ál-Való Világok lakóinak magatartásán. Áradt a vörös iszap, s a keleti és nyugati, immár multikulturális (néhai internacionalista) elvtársak, úri jódollgukban vásárolhatták a tengerparti villákat, jachtokat, s amit csak akartak, mert választási demokráciát játszva szavaztunk a pártok által nekünk felkínált politikai „keljfeljancsikra“. A szellemi vörös iszap nem lett kevesebb, sőt úgy látszik, hogy falusi közösségeink jó részének nincs már ereje megvédeni magát. Évek óta bevett szokássá vált, hogy a helyi választások nem az értelmes, közösséget gyarapító programokról szólnak, hanem arról, kinek sikerül több szavazatot megvásárolni. A falvakban, kisvárosainkban szinte mindenütt járdát, utat javítanak, s a munkanélkülieket hirtelen nagy számban alkalmazza a községi hivatal, mert lett pénz erre is, és hát lesz érte szavazat is. Igaz ezt is jól kell szervezni, hisz a nagy számban analfabéta szavazók „értelmes döntését“ csak úgy lehet elérni, ha előbb egy cédulát nyomnak a kezükbe. Cédulát, amelyre a neveket elolvasni képtelen „polgár“ felrajzolva lát egy jelet (orszám), amely után a kívánt polgármester és képviselő neve áll. A vörös iszap kezdeti áradásának idején, Magyarországon volt egy u.n. kékcédulás választás, amikor Rákosi és elvbarátai próbáltak választási győzelmet elérni. Későbbi szellemi örököseik most „fél-cédulás“ választásokkal már nem csak próbálkoznak, hanem győznek is, hogy aztán jó fizetéssel a zsebükben erkölcsileg és gazdaságilag tönkretegyék az

általuk „vezetett“ közösségeket. Jogállamunk, pedig jó képet vág az egészhez bűnüldöző szerveivel, bíróságaival együtt. Igen a vörös iszap, most Kolon-táron és Devecseren beáramlott az

utcákba, házakba, elöntött termőföldet, pusztított embereket és állatokat. A vörös iparbárók szemrebbenés nélkül bizonygatják vétlenségüket, hisz ők csak privatizálták az időzített iszapbombákat. Ők semmi mást nem tettek, csak amit elődeiktől láttak, s nyugati

elvbarátaiktól tanultak. Emlékezzünk csak az indiai Bophalra, olaszországi és afrikai vegyigyár robbanások áldozataira. Csak évtizedes bírósági eljárásokkal lehetett kártérítésre kényszeríteni a gyárak urait, akikben a felelősségtudat szikrája is nehezen lelhető fel. Százak indultak el takarítani, önkéntesen segíteni. Az iszap után sort kellene keríteni egy alaposabb takarításra is, hogy választásainkkal az marandó értékek szertart, megtartó lelki-szellemi örökségünk gyarapítása mellett döntünk, kitakarítva „vörös bárókat“, „fél-cédulás“ szavazatvásárlókat egyaránt, hogy gyermekeink ne a vörös iszap porát kelljen belélegezniük.

Csoma László

BIBLIA OLVASÓ u e z é r f a n a l

1.	Sz.	Zsolt 128	Jk 2, 8-13
2.	Cs.	Zsolt 129	Jk 2,14-20
3.	P.	Zsolt 130	Jk 2,21-26
4.	Sz.	Zsolt 131	Jk 3, 1-6
5.	V.	Zsolt 132	Jk 3, 7-12
6.	H.	Zsolt 133	Jk 3,13-18
7.	K.	Zsolt 134	Jk 4, 1-7
8.	Sz.	Zsolt 135, 1-12	Jk 4, 8-12
9.	Cs.	Zsolt 135,13-21	Jk 4,13-17
10.	P.	Zsolt 136, 1-15	Jk 5, 1-6
11.	Sz.	Zsolt 136,16-26	Jk 5, 7-12
12.	V.	Zsolt 137	Jk 5,13-20
13.	H.	Zsolt 138	IJános 1, 1-4
14.	K.	Zsolt 139, 1-12	IJn 1, 5-10
15.	Sz.	Zsolt 139,13-24	IJn 2, 1-6
16.	Cs.	Zsolt 140	IJn 2, 7-11
17.	P.	Zsolt 141	IJn 2,12-17
18.	Sz.	Zsolt 142	IJn 2,18-25
19.	V.	Zsolt 143	IJn 2,26-29
20.	H.	Zsolt 144	IJn 3, 1-6
21.	K.	Zsolt 145, 1-13	IJn 3, 7-12
22.	Sz.	Zsolt 145,14-21	IJn 3,13-17
23.	Cs.	Zsolt 146	IJn 3,18-24
24.	P.	Zsolt 147, 1-11	IJn 4, 1-6
25.	Sz.	Zsolt 147,12-20	IJn 4, 7-12
26.	V.	Zsolt 148	IJn 4,13-17
27.	H.	Zsolt 149	IJn 4,18-21
28.	K.	Zsolt 150	IJn 5, 1-5
29.	Sz.	Zofónias 1	IJn 5, 6-12
30.	Cs.	Zof 2	IJn 5,13-17
31.	P.	Zof 3	IJn 5,18-21

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknak

Schneider Rómában szolt a reformáció világméretű befolyásáról

A Német Protestáns Egyház elnöke, Nikolaus Schneider református lelkész pódiumbeszélgetésen vett részt, amit „Luther Rómában – 1510–2010” címmel tartottak Itália fővárosában az Olasz Evangélikus Egyház és a Valdens Egyház közös rendezésében.

A német egyházelnök ezen taglalta a reformáció világméretű kihatását a politikára, a gazdaságra és a társadalomra. Az a mozgalom, amit Luther elindított a klerikális gyámkodás ellen, elvezetett az európai és az amerikai demokratikus struktúrák kialakulásához. Az október 11-én tartott diszkusszió részt vett Schneider mellett Holger Milkau esperes az Olasz Evangélikus Egyházból, Paolo Ricca valdens professzor, Battista Angelo Pansa katolikus teológus, Silvana Nitti történész professzor a nápolyi egyetemről. Schneider kiemelte továbbá a protestantizmus fontos szerepét az oktatásban. A reformáció során jelentek meg kontinensünkön azok a keresztyének, akik a képzésben való általános részvételt teremtették meg. Schneider hangsúlyozta továbbá, hogy Luther mindig is elutasította az utcai erőszakot, de a békés protestálást nem, még ha az ellenállást vagy éppen büntetést vont is maga után. A római protestáns gyülekezetek dísztermében tartott alkalmat személyes megjelenésével és beszédével köszöntötte Paolo Masini, Róma polgármestere, és Dirk Lölke, a római német nagykövetség kulturális konzulja is. (chiesavaldense.org - epd.de - EKD.de - 2010-10-14 - dr. békefy-röhrig klaudia - reformatus.hu)

Száz éve halt meg Henry Dunant, a Vöröskereszt református alapítója

„Henry Dunant nem volt a demokrácia barátja. Számára minden odafenn kezdődött el” – mondta róla legújabb életrajzírója, Yvonne Steiner teológusnő.

A Vöröskereszt alapítója halálának október 30-án lesz a századik évfordulója, ebből az alkalomból jelent meg a svájci író könyve. Az 1828–1910 között élt Dunant az író szerint sokak számára mítosszá vált, pedig nem volt könnyű, egyszerű személyiség. Amikor Genfben dolgozott, nehezen tudott másokkal együttműködni, egyre inkább félrevonult életet élt. Ma azt mondanánk, mániás-depressziós alkat volt. Orvosa egykoron azt írta róla: melankolikus ember. Egy genfi bankban dolgozott, és amikor az csődbe jutott, Dunant-t is elítélték. 1859-ben III. Napóleon császár solferinói ütközete idején ott volt a csatamező közelében. Az egyik tábornok azt indítványozta neki, hogy látogassa meg a csatamezőt. 38 000 sebesülttel és haldoklóval szembesült, ahol és akinek csak tudott, segített. Sebeket kötözött, ételt vitt a szenvedőknek, beszélgetett velük és levelet írt családtagjaiknak. Olyan genfi református családban nőtt fel, ahol a Bibliát szigorúan vették. Egy ideig a genfi Kálvin Kollégiumba járt. Még fiatalabb éveiben bekapcsolódott az Evangéliumi Társaság bibliaóráiba, ahol a szociális felelősségre helyezték a fő hangsúlyt. 1847-ben 15 társával megalakította a Svájci Evangéliumi Allianszt, amelynek 1852–1859 között országos titkára volt.

Később a katolicizmussal szimpatizált, annak hierarchikus rendje miatt. Apokaliptikus világképe volt, várta Jézus Krisztus közeli visszajövetelét. A különböző országok vezetőit megnyerte annak, hogy alkossanak humanitárius segélyszervezetet, a Vöröskeresztet. Nagy meggyőző erővel képviselte elképzelését, ami meglepő gyorsasággal jött létre. Dufour francia generális is odaadóan támogatta Dunant terveit. Solferinói emlék c. könyve mesterművé és alapművé vált, az önkéntes humanitárius segítségnyújtás dokumentuma. 1863. február 17-én négy társával megalakította a Sebesültgondozás Segélyszervezeteinek Nemzetközi Bizottságát, amiből 1867-ben alakult meg a Vöröskereszt Nemzetközi Bizottsága. Az osztrák pacifista hölgygel, Bertha von Suttnerrel és Florence Nightingales ápolónő-íróval történt találkozása nyomán fogalmazódott meg Dunantban, hogy a nők sokkal jelentősebb szerepet játszhatnak a tartós béke megteremtésében, mint a férfiak.

Megérdemelten kapta meg 1901-ben az első Béke Nobel-díjat a Vöröskereszt megalapításáért és a Genfi Konvenció létrehozásáért, aminek célja államközi szerződésben garantálni a humanitárius segítségnyújtás nemzetközi jogelvét. A Nobel-díj Bizottság Oslóból ezt a táviratot küldte: „A Norvég Parlament Nobel-Bizottságának jutott az a megtiszteltetés, hogy tudassa Önnek: az 1901. évi Béke Nobel-díjat megosztva Henry Dunantnak és Frédéric Passynak ítéli oda. A Bizottság nagyrabecsülését és megkülönböztetett jókívánságait küldi Önnek.” A díjjal járó 104 ezer svájci frankot egy norvég bankban hagyta, és élete végéig nem vette fel. 1903-ban a heidelbergi egyetemen díszdoktorátust kapott.

Utolsó éveit a heideni klinikán töltötte, elhatalmasodó üldözési mániája áldozataként. Utolsó leírt és kimondott szavai ezek voltak: „Egyre sötétebb lesz körülöttem... De Krisztus tanítványa vagyok, mint az első század keresztyénei, semmi más.” Vagyona javát a szegényekre hagyta Zürichben, a fennmaradó részt norvég és svájci közhasznú szervezeteknek adományozta végrendeletében. Az emberiség jötevéjének gazdag levelezését először 1975-ben adták ki. Emlékét könyvek, róla elnevezett díjak, bélyegek, filmek, szindarabok, múzeumok, szobrok őrzik. Leginkább pedig a Nemzetközi Vöröskereszt szervezete szerte a világon. (ref.ch - 2010-10-16 - dr. békefy-röhrig klaudia - reformatus.hu)

GYÜLEKEZETEINK életéből

"Mindeddig megsegített minket az Úr!"

2010. augusztus 29-én, 50 és a több mint 50 éve konfirmáltak találkozója volt a kistárkányi református templomban. Az 1954 és 1960 között konfirmáltak létszáma 117 volt: ezek olyan esztendők voltak, amikor a hittanítás és Heidelbergi Káté tanítása a templom falai között volt zárva, és csak félve lehetett kimondani: „Jézus Krisztusnak igaz követője, református anyaszentegyházunknak holtig engedelmes, hűséges és áldozatra kész tagja leszek.”

Az ünnepi istentiszteleten, Tarr Ferdinánd kistárkányi lelkipásztor hirdette az igét a János 2. levelének, 6-8 versek alapján. Kiemelte, hogy az apostol a levélben elsősorban a gyülekezetre, az egyházra és benne azokra gondol, akiket az Isten kiválasztott arra, hogy megkereszteljék őket, hogy konfirmáljanak, hogy templomban tartsanak esküvőt, hogy egyházi szertartás szerint temessék el halottaikat.

„Ha visszagondolunk az ezelőtti 50 vagy még több éve történt konfirmációra ebben a templomban, elgondolkozunk azon, hogy mit jelentett ide kiállni tizenévesen az úrasztalához, kérdéseket és válaszokat ismerni, zsoltárainkat, dicséreteinket ismerni. Azután, jött a nehezebb feladat, hogy ezt alkalmazni is kellett az életünkben! Akkor, amikor már megtaláltuk az életünk párját, akkor, amikor házasságot kötöttünk és megszületett első gyermekünk, mikor iskolába mentek a gyerekek, mikor megszülettek az unokák. Mindezt alkalmazni kellett volna az életünkben. Mert a hitvallás és fogadástétel, nemcsak formáság, nemcsak egy egyszerű beavatási szertartás, amely 20ráig tart és aztán nyoma sem marad az életünkben, hanem igenis - mondja az apostol - nyoma marad. Meg kell látni a szentírásban az Isten szavát, meglátni az Atyában a Teremtőt, a Fiúban a Megváltót. Ezért kell vigyáznunk a hitűnkre, hogy ne veszítsük el, amit Isten már elért eddig velünk.”

Az igehirdetés után, a jubiláló konfirmálók összesen 39-en, az úrasztala köré vonultak a Jövel Szentlélek Úristen éneklése közben.

A lelkipásztor Sámuel 1. könyvének

a 7,12 verse alapján szólt hozzánk: „Mindeddig megsegített minket az Úr”. Ezt az igét, egy különös helyzetben mondja Sámuel. Aki harcolt a pogány ellenségei ellen, voltak nagy veszteségei voltak nagy áldozatai, amit meg kellett hozni, amit meg kellett mutatni Isten színe előtt. És voltak nagy győzelmei, ezért fog egy követ és ráírja Ében Háézer, szó szerint, a segítség köve és azt mondja: Mindeddig, megsegített minket az Úr.

Sámuelnek voltak személyes emlékei, amelyek kötötték őt Isten népéhez, voltak kötődései mesterekhez, voltak társai, testvérei, akik nélkül nem győzhetett volna. És ugyanígy kedves testvéreim, akik itt álltok Isten színe előtt rólatok is ugyanezt el lehetne mondani. Vannak személyes emlékeitek, amik hozzáfűződnek a konfirmációs előkészületekhez, van személyes kötődés lelkipástorhoz - a gyülekezet akkori lelkészéhez, néhai Kún István espereshez, - aki beavatott titeket a biblia ismeretébe, és olyan 400 éves hitvallás ismeretébe, mint a Heidelbergi Káté, és Ő, egy olyan lelkészpélda volt, aki szigorúan terelgetett a hit útjára. Volt egy

másik példa is a kántoré, aki a zsoltárok dicséretek ismeretére tanított. Fazekas Lászlónak, a gyülekezet akkori kántorának sem volt könnyű feladata.

Ezeket a személyes emlékeket, kötődéseket kell itt most összekötni. Ti, akik most itt vagytok, azokra is gondolva, akiket a teremtő Urunk magához szólított,

(34 testvérünkre) azokra, akik most betegség és öregkori fájdalmak miatt nem lehetnek itt és azokra, akiket több ezer kilométer választ el tőlünk, de azokra is, akiket a meghívó kézbevétele nem indított meg, hogy most itt álljanak velünk. Mindez összeköt most itt minket, a közösséget, a gyülekezetet és így állunk most azelőtt, hogy megerősítsük fogadalmunkat. Azzal az igével erősítjük magunkat, hogy mindeddig megsegített bennünket az Úr. Mindeztől kezdve, ezeken a kapcsolatokon keresztül, ezen a lelkipástoron keresztül, ezen a kántoron keresztül megsegített az Úr. Ezek nem szertefoszló emlékek, hanem hitvallás és fogadás, mert nemcsak egy emlék a múltból, hanem egy állapot. Segítsen benneteket az Úr ezután is, mert Ő méri ki az ember napjait. Segítsen és vezessen továbbra is az Ő igaz ismeretére Benneteket az Úr.”

A hitvallás és fogadástétel megerősítése után a lelkipásztor egy-egy igével áldotta meg a jubilálókat és emléklapokat adott át. Majd a gyülekezettel együtt az

új kenyérért hálát adó úrvacsorai közösségében, - a szolgálatot Tarr Ivett lelkipásztor végezte -, megerősítették Istenel kötött szövetségüket.

Adjon az Úr Isten az Ő szövetségéhez és Anyaszentegyházához hűséges sok reformátust még!

Bodonné Kún Irén

Tudja meg ezt a jövő nemzedék

Beszámoló a gyermekmunka 20. évfordulóján szervezett hálaadó konferenciáról Kassán

Isten akarata az (4), hogy a kicsinyek közül egy se vesszen el (Mt 18,14). Hogy mindenki hallja az evangéliumot és Jézus követője legyen. Ebben speciális szerepe van a gyermekmisszióknak, amit az előadó egy képpel szemléltetett. Egyszer egy ember álmot látott. Álmában emberek estek le egy nagy szikláról a szakadékba és összetörték magukat. Ezeket a sérülteket egy csapat ember összeszedte és elszállította a völgyben lévő kórházba. Itt egyeseket sikerült megmenteni, másokat viszont nem. Aztán az álmodó egy másik csapatot vett észre, akik a szakadék szélére korlátot kezdtek építeni, hogy az emberek ne törjék össze magukat. Ez a korlát a gyermekmisszió, amit Isten azért épít, hogy az ember ne törje össze az életét.

Ez után az előadás után egy régi gyermektáboros ének vezetett át minket a következőhöz, amit ugyancsak Draskóczy Gábor, a VISZ elnöke tartott „Mit vár Isten a tanítótól – Kit

megmutat, azt meg is tegye. Ennek pedig egyetlen alaptétele van, hogy Jézust szeresse. A feltámadott Úr Jézus, amikor Péterre nagy feladatot bíz, ti. hogy legeltesse az Ő juhait, nem azt kérdezi tőle, hogy képes-e erre vagy akarja-e ezt a szolgálatot, hanem hogy szereti-e Őt, mert ez az odafigyelő szeretet a szolgálat alapja. (Jn 21,15)

Azt tudja Isten használni, akinek rendezett az élete, rendeztek a kapcsolatai Istennel (3a), a munkatársakkal (3b) és a gyerekekkel (3c). A tanítónak tudnia kell, hogy ő ugyan Isten munkatársa!, de a dicsőséget Istentől ellopni nem akarja, mert nem is lehet. Gondoljunk csak arra, amikor négyen elviszik beteg barátjukat hordágyon Jézushoz, hogy meggyógyítsa. A barátok feladata csupán annyi, hogy minden nehézséget leküzdve eljussanak beteg társukkal Jézushoz. Ahogy ezt teljesítik, nem is hallunk róluk többet, eltűnnek. A béna életét és tüneteit Jézus gyógyítja meg. Őt illeti a dicséret, a tisztelet és a hálaadás.

Ahhoz, hogy áldás legyen a munkánkon, nem szabad, hogy a munkatársainkkal feszült legyen a viszonyunk (3b), mert mindannyian egy cél érdekében dolgozunk. Ki kell egészítenünk egymást, hiszen Isten mindenkire képességeihez mérten bíz feladatot (Róm 12).

A gyermekek felé pedig szeretettel kell lennünk. Jézus miután bejárta a falvakat és a városokat, azt olvassuk, hogy „Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül.” (Mt 9,36) Tudjuk-e mi így látni a ránk bízott gyermekeket? Csak azt tudja Isten használni, akiben ott van a szeretet, mert a legjobban képzett ember is enélkül csupán használhatatlan kacsát Isten kezében.

A tanítónak tudnia kell a célt, ami miatt végzi a gyermekmunkát (Mt 18,14) és az életét is céltudatosan kell élnie (4a). Biztosnak kell lennie abban, hogy van Istentől való elhivatottsága a gyermekmisszióra (4b), mert különben a kísértésekkor, amikor nincs látványos eredmény vagy nehezen kezelhető gyermek van a csoportban, el fog futni. Csak ha tudatosítja, hogy erre kapott elhivatást, akkor az Istenben való biztonságát megővja a hibás lépésektől.

És végül a tanító, akit Isten használni tud, kész megfizetni az árat (4c), ami talán az életszínvonala csökkenésében, vagy a pihenőidő csökkenésében mutatkozik meg. Pál így biztatja munkatársát, Timóteust: „Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. Egy harcra sem elegendik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta.” (2Tim 2,3-4) Egy történetet is kaptunk ehhez kapcsolódva útravalóul. Egy fiatal, ígéretes művész koncertet adott egy rangos helyen. Minden jegy elkelt, hiszen a jó zene sokakat érdekel. A koncert nagyon jól sikerült, a zenész briliánsan játszott, a közönség felállva ünnepelte. A művész tudomásul vette a sikert, örült is neki, de tudta, hogy folyamatos gyakorlással még sok ilyenben lesz része. Csak amikor a páholyban egy fekete ruhás férfi szintén felállt és ő is állva tapsolt, akkor vált az öröme igazivá, mert ez a fekete ruhás férfi a mestere volt. Ha ő tapsol, akkor neki el lehet hinni a sikert. A gyermekmunkás is akkor veheti komolyan a sikert, ha a Mester azt mondja, hogy „Jól van, jó és hű szolgám,

Ötlebörze

tud Isten használni?” címmel. Az előadó egy kérdéssel kezdte az előadást: Ki volt a mi legjobb tanítónk az életben és miért? A legtöbbet ugyanis a példaadásunkkal tudunk tanítani a ránk bízottaknak. Azzal, hogy mi kik vagyunk, mi az, ami észrevehető az életünkben. Ha Krisztus követői vagyunk, akkor a tulajdonságai meg kell hogy látszódjanak rajtunk. Ezért a legfontosabb feltétele annak, hogy Isten kit tud használni a biblikus gyermekmisszióban, hogy újjászületett ember legyen (1) az, aki bizonyosságot tesz. Pál apostol is hiába volt teológiailag magasan képzett, buzgó ember, mégis Isten tervei megvalósításában csak az újjászületése után vehetett részt. Mert „A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.” (1Kor 2,14) Azt tudja Isten használni, akinek növekvő lelki élete van (2a). Nem csak egyszer volt valaha egy Krisztus-élmény az életében, hanem növekszik, rendszeresen kutatja az Igét. Ahogyan pl. Ezsdrás is tette, aki „szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és döntéseket.” (Ezsd 7,10) De nem csak ismeretben kell növekednie a tanárnak, hanem példaadásban is (2b). Tehát saját magának is taníthatónak kell lennie (2c) - késznek arra, hogy amit az Úr

a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután.” (Mt 25,21) Mert a lényeg nem az, hogy én mit gondolok, érzek vagy mások hogyan minősítenek, hanem hogy a Mester mit mond. Mert „a mi alkalmasságunk az Istenőtől van. Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgái legyünk, nem betűi, hanem Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.” (2Kor 3,5-6)

Újabb ének vezetett át minket a délelőtti utolsó előadásához, melyet a VISZ munkatársa, Kertészné Iványi Ágnes tartott „A család és a gyülekezet felelőssége a gyermek felé” címmel. Rögtön egy elgondolkodtató dolgot mondott: A felelősség jog arra, hogy a gyermekmunkás a nála kisebbeknek valamit továbbadjon. Majd azzal folytatta, hogy a gyermek Isten tulajdona. Ajándékként érkezik hozzánk kölcsön. Isten mivel szeret minket, ezért ruház fel felelősséggel. A munka annak a jele, hogy Isten becsül minket, ezért követel. Ezért bízza ránk egy időre a legnagyobb kincset, a gyermeket. Minden gyermeknek ugyanolyan szükségletei vannak: lelki, fizikai, értelmi, érzelmi és szociális. Ha bármelyiknél hiány jelentkezik a gyermeknél, szakember orvosolhatja a bajt. De mivel minden más területen jól teljesít a gyermek, a lelki hiányt a világ szakemberei észre sem veszik. Ezért nagy a szülők, tanítók, a keresztyének felelőssége, hogy a ránk bízott gyermekek ne éhezzenek semmilyen téren.

Az előadások után Nt. Orémus Zoltán esperes úr mondott köszönetet azoknak, akik azon fáradoznak, hogy gyermekeink semmilyen téren, így lelki téren se szenvedjenek hiányt. Különösen is Fülöp Évának, aki a kassai gyülekezetben elsőként kezdte a gyermekmissziót és ma is a munka oroszánrészét végzi.

Ebéd után folytatódott a konferencia. A délután a visszaemlékezés jegyében telt. Elsőként Hlavács Pál állított össze egy csak képekből álló beszámolót a kassai csapat által szervezett táborokról. Majd Tarr Ferdinánd lelkipásztor beszélt a nagyráskai „Csillagszem” táborokról. Utánuk a Bátorkeszi szolgáltató Czinke lelkészpár szöveg a nyugati régióban rendszeressé vált gyermektáborokról. A táborokról szóló beszámolót Kása Melinda lelkipásztor zárta, aki a Kassa körüli Fíres-FIX alkalmakról számolt be. A konferenciát egy ötletbörze zárta, ahol Kertészné Iványi Ágnes látta el gyakorlati tanácsokkal a gyermekmisszióban részt vevőket.

Hasznosak voltak az előadások. Jó volt újra találkozni rég nem látott barátokkal, ismerősökkel. Isten megengedte látni, hogy az elvetett mag termést hozott. Illesse Őt ezért hála és dicséret.

Bodnár Noémi

Bátorkeszi gyorssegély az iszapkárosultak megsegítésére

A bátorkeszi gyülekezet hétfőjén meghirdetett adománygyűjtésének eredményeként ezer euró gyűlt össze az iszapkárosultak megsegítésére. Az adományt Veszprémben adták át Steinbach József püspöknek.

Czinke Zsolt bátorkeszi lelkipásztor levélben tájékoztatta a Reformata honlapot az elmúlt hétfőjén szervezett gyűjtésük eredményéről. „Mély megrendüléssel értesültünk a Devecserben és Kolontárban történt iszapkatasztrófáról. Együttérzéssel gondolunk a katasztrófa áldozataira, hozzátartozóira, s mindazokra a magyar testvéreinkre, akiknek a katasztrófa nyomán életük kilátástalan helyzetbe került, otthonuk bizonytalanná vált. A magyar református egység jegyében valljuk, örömünk a mi örömünk is, bánatunk a mi bánatunk is, ezért fohászainkban hordozzuk felebarátainkat. Imádkozunk azért, hogy Isten adjon erőt megpróbáltatásaik elhordozásához. Részt vállalva a szenvedők és károsultak terheinek hordozásában, a Bátorkeszi Református Egyházközség október 8-9-én adomány-

gyűjtést hirdetett a helyi lakosság körében, melynek köszönhetően felekezetre való tekintet nélkül 1000 euró (kb. 275 000 HUF) pénzádományt gyűjtöttünk össze. Az összeget október 10-én Veszprémben személyesen adtuk át

Steinbach Józsefnek, a Dunántúli Református Egyházkerület püspökének, aki adományunkat eljuttatja a rászorultakhoz” – adta hírül Czinke Zsolt lelkipásztor.

Forrás reformata.sk

IV. KÁRPÁT-MEDENCEI MISSZIÓI ÉS DIAKÓNIAI KONFERENCIA

2010. október harmadikán este kezdődött Berekfürdön, Magyarne Balogh Erzsébet, a Református Missziói Központ vezetőjének, a konferencia szervezőjének áhítatával. A konferencia jelszava „Elhívással – egységben” az EF.4,1-6 versekre alapozva, célja a magyar reformátusság társadalmi felelősségének ébresztése, a missziói elköteleződés megerősítése és cselekvésre buzdítás volt. A napi ige: I.Krón.10 fejezete szolgált alapjául az esti áhítatnak. Hallottuk a biztatást: „beállni Isten harcába és seregébe, dicsőséget ad a Báránynak. Ez a konferencia az Úrhoz való hűségünk megvalósítása. Itt közösen halljuk az Úr szavát, amelytől megerősödve léphetünk tovább”.

Negyedikén reggel, közös munkálkodásunkat dr. Bölskey Gusztáv püspök úr áhítata vezette be. Ugyancsak a napi ige alapján szólt hozzánk, a Jel.8,1-6 verseivel. A hetedik pecsét felbontása az utolsó. Drámai feszültséggel hozza közel ezt a mozzanatot János apostol: a felbontás előtt csend lett a mennyben, a megmásíthatatlan akarat előtti csend. Ebben a kegyelmi időben kell nekünk munkálkodnunk, amíg tart a csend, de

nácsadónk, támaszunk az Úr Jézus Krisztus. Az Ő kezében a kicsiből sok lesz, a minőségből lesz a mennyiség. A missziós munka nem akció tervvel kezdődik, mint a pályázatok, hanem a feltámadt Úrral. Ez a munka örömet ad, nem feszültséget. „Misszió és egyház krízisei” című fejezetében figyelmeztetett arra, hogy Európa már missziós területté vált, lévén kisebbségben a kereszténység, Magyarországon kisebbségi egyház a református, ezért nem lehet a régi módszerekkel dolgozni. Nem lehet elvárni, hogy a lelkesekhez jöjjenek a tömegek, hanem az embereket kell megkeresni ott, ahol vannak, és fel kell használni a laikus hívek munkáját. Kisebbségi érzéseinket le kell győznünk, amikor Isten szolgálatába állunk, mert a Szentlélek végzi a missziót, mi csak eszközök vagyunk

Ugyanakkor szüntelen megtérésre és bűnvallásra van szükségünk. Kérdéseink legyenek: hogy milyen hangra figyelünk, szorongat-e a Krisztus szeretete, mire akarsz engem felhasználni Uram?

Pál Sándor, a Magyar Református Szeretetszolgálat kuratóriumának elnöke vetített képes előadással számolt be munkájukról. Sok önkéntessel, a raktáraik ál-

itt is azonnal a helyszínre ment segíteni és fertőtlenítő szereket is vittek nagy mennyiségben, 2 millió Ft. értékben. A május 21-22-én végzett szeretethíd akció alkalmával 290 feladatot végeztek el az önkéntesek. Amikor egy polgármester megkérdezte, hogyan tudná ezt a nagy munkát megköszönni, akkor egy három éves kislány odaszaladt és a leszedett sárga virágaiból mindenkinek átadott egy szálát. Ez a szimbolikus cselekedet megkoronázta az önkéntesek munkáját. Minden évben indítják a „Nyilas Misi pakkot kaptam” programot, karácsonyi cipődoboznyi szeretetsomagok gyűjtése rászoruló gyermekeknek. Pál Sándor előadásának meghatározó bevezetése volt a halmozottan sérült Tamás és az őt segítő Zsófi kettősének a tánca – egy igazi szeretetszolgálat volt.

Ebéd után párhuzamos programok következtek. Értekezletet tartottak az egyházkerületi és egyházmegyei előadók Cibere Károly, a Szeretetszolgálati Iroda vezetőjének a vezetésével. Közös ülés következett a Kárpát-medencei Diakóniai Koordinációs Tanácsnak, a Zsinati Diakóniai és egészségügyi Bizottságnak és az MRSZ Kuratóriumának. Ez alatt az egyes társadalmi missziók megtartották külön-külön szekcióüléseiket (börtön-, cigány-, családsegítő-, hajléktalan-, hallássérült és siket-, iszákosmentő-, kórház-, menekült-, reptér-, telefonlelkigondozás-, vakmisszió).

Én a kórházmisszió ülésén vettem részt, ahol meghallgattuk Gál Judit, a Kárpát-medencei Kórházmisszió koordinátorának beszámolóját a tavalyi munkáról, a feladatokról, majd Vassné Bakk Ilona kórházlelkészeket erősítő előadását és végül el lehetett mondani az elhívásunk körüli gondokat. Egymás terhére hordozzuk, de nem vehetjük át mások életét, meg kell állapítani, hogy hol a határ, az egymásért hordozott felelősség határa. A beteget meg kell hallgatni, de a saját életünk nem tolható át órá. Ki kell ventílnünk magunkból a kórházban tapasztalt sűrített nyomorúságot. Kisebbségi érzéseinket oldja fel az a tudat, hogy Isten munkatársai vagyunk, ez pedig méltóságot ad.

Hangsúlyt kaptak feladataink, úgy, mint a kapcsolatok rehabilitációja, a beteg önmagával való kapcsolata, a hozzátartozókkal való kapcsolat, a beteg bűntudatának gyógyítása („azért vagyok be-

fotó: Máté Gyuláné Judit

amely alatt is mérnek minden cselekedetet az angyalok. Hogyan tudjuk őrizni a Lélek egységét, a közösségeinket? Kárpát-medencei bomló szálak, szakadozó közösségek foszladozó életek helyreállítása a mi feladatunk

Kisebbség, mint missziói lehetőség címmel tartott előadást Anne-Marie Kool, a KRE professzora. A mi főnökünk, ta-

landó feltöltésével és nagy-nagy szeretettel jelen tudtak lenni, és segítséget tudtak nyújtani Haitin a földrengés után, a Borsod megyei és a székelyföldi árvízkor, nem elengedve a károsultak kezét utána sem. Testi-lelki ápolással továbbra is segítették őket. A konferencia második napján történt az ajkai timföld katasztrófa, de a református szeretetszolgálat

teg, hogy nyilvánvalóvá legyenek számomra Isten üzenetei”), a kórházi dolgozók körében ismeretterjesztés és bibliakörök szervezése. Említésre került, hogy novemberben Szovátán lesz kórházmissziós felkészítés.

Vacsora után Visky Andrásnak, édesanyjáról írott „Julia” című monodrámáját adta elő nagy átéléssel Dér Melissa művésznő, Dér András rendezésében.

Este 9-kor minden nap használni lehetett a gyógyfürdő strandját. Minden reggel hét órakor az ifjúsági ház kápolnájában imaközösséget alkottunk.

fotó: a szerző

Lejegyezte Csákiné Péter Gyöngyvér, az Erdélyi Református Nőszövetség kerületi jegyzője
(Folytatás a köv. számban)

Református Újság és SZERETETNAPTÁR 2011 változatlan áron már rendelhető

Igei bevezetés, egyházunk elmúlt évének összefoglalója Géresi Róbert püspökhelyettestől. Bibliamagyarázat minden napra, egyházmegyei beszámolók, gyülekezeti események, intézmények, egyesületek szolgálata jelenik meg a 17. évfolyam mintegy 240 oldalán változatlan áron.

Várjuk megrendeléseiket a csomalaszlo@centrum.sk és a csoma@copusnet.net e-mail címeken. Azoknak a Lelkészi Hivataloknak, amelyek 2010. november 30-ig leadják rendeléseiket és szerkesztőségünk címére beküldik a megrendelt naptárak árát, nem számítunk fel postaköltséget.

Örülünk együtt az
Úrban! -

Kárpát- medencei imanap a Tiszántúli Egyházkerületért

Nőszövetség
2010. december 5.

Rendíthetetlenül hiszek az őszintén elmondott ima erejében. Még akkor is, ha az Úr csendben van, mert tudom, hogy meghallgat, és őriző pásztorom Ő. Még akkor is, ha valamit már nagyon szeretnék, türelmetlenül kérem, csakhogy „mindennek rendelt ideje van”. Még akkor is, ha nem figyelek kellőképpen rá, Ő gondot visel rólam, és tudom, utána megy, megkeresi az elkóborolt bárányt is. Hiszek az őszintén elmondott ima erejében, még akkor is, ha minden szétesni látszik, reménytelennek tűnik. Tudom, hogy Ő mindenki és mindenképp felett Úr. Igen, Ő a mi gondoskodó, megtartó, vezérlő és hű Pásztorunk!

Minden évben december első vasárnapja Kárpát- medencei imanap, amikor valamelyik egyházttest, országrész mutatkozik be (2006-ban Dunántúl, 2007-ben Erdély, 2008-ban Tiszáninnen, 2009-ben Horvátország). Itt élünk, de annyira különbözőek, és mégis sok mindenben

egyformák vagyunk. Szokásaink, kultúránk, életünk más- más, és mégis rengeteg dologban megegyezik. Ezen az éven imanap előkészítő konferencián vehetünk részt néhányan Berekfürdőn, ahol arról számoltak be a szervezők, hogy milyen jó volt beleásni magukat a helytörténelembe, utánaézni az őket körülvevő érdekességeknek. Annyi sok újat tudtak meg arról a helyről ahol élnek. Bizony, annyi szép és kevésbé szép, különleges és megdöbbentő dolog vesz minket körül. Mi mit teszünk? Elrohannunk mellette. Álljunk hát meg egy kicsit ezen az éven a Tiszántúli Református Egyházkerületnél. Fogadjuk el a kedves invitálást Tiszántúl szívébe, a „kálvinista Rómába”, vagyis Debrecenbe. Honnan is ez az elnevezés? Milyen Tiszántúl népművészeti öröksége? Aki meg szeretne ismerkedni az Egyházkerület történelmével, jelenével, az ott szolgáló nők munkájával, megteheti. Nőegyesület keretén

belül imanap előkészítő konferenciákat tartunk azokban az egyházmegyékben, ahol egyházmegyei szinten megalakult a Nőegyesület. Ahol még ez nem történt meg, biztatok mindenkit ne keseredjen el. Nem akarunk senkit se kihagyni. Mindenki bekapcsolódhat! Az imanapi füzetekből, CD-ből annyi minden megtehető (letölthető netről, én is igyekszem minél több gyülekezetbe eljuttatni)! Imádkozzunk együtt Tiszántúl népéért, gyerekeket vállaló és gyermekeket nevelő szülőkért, nagyszülőkért, egyházért, lelkipásztorokért, tanítóikért, presbitereiért, egyháztagokért, iskolákért, kórházakért, öregotthonokért, Nőegyesületekért, intézményekért, földért, vizekért, vezetőkért és vezetettekért. Teljesítsük be az apostoli biztatást: „Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete.” (Filippi 4,4)

Fülöp Angéla
egyesületi elnöknő

Megbocsátó vagyok! És akkor...?(!)

„Ekkor Péter odament hozzá és ezt mondta: Uram, hányszor vétkezhet az én atyámfia énellenem és hányszor kell megbocsátanom neki? Még hétszer is? Jézus azt mondta: Nem mondom, hogy hétszer, hanem hetvenhétszer is.”
(Máté 18, 21-22)

Ezt mondja a Biblia és ezt mondja Jézus! Azonban mit mond a hétköznapi ember, oly hitelesen idézve az amerikai szupersorozatok hőseit? „Ezt sosem bocsátom meg neked!” – Igen, a kegyetlen valóság! Ami pedig a legszebb, lelkiismeret furdalás nélkül egyeztetjük azzal, hogy mi hívő keresztények vagyunk, becsületes templomjárók, csak épp azt nem tudatosítjuk, hogy Isten előtt nincs titok, és Ő látja, mit művelünk! Még így is képesek vagyunk minderre? Persze, ilyenkor jönnek a mentetgetőzések és a mellébeszélések, ugyan, hogy állíthat minket bárki is ilyen igazságtalanul a vádlottak padjába, hiszen mi...! Ha magunkkal nem vagyunk tisztában, magunkhoz nem vagyunk őszinték, hogyan akarunk közösségben élni, hogyan akarunk segíteni, bátorítani, vigasztalni, szeretni, örülni...? Emellett pedig még meg sem említettem a Teremtőnk-höz való viszonyunkat, az úrvacsorával való élés lényegét, a közösségben való létezésünk igazi értékeit, melyeket látnunk és gyakorolnunk kellene nap, mint nap, nem csak az általunk meghatározott ünnepnapokon!

Vasárnap szépen elmegyünk templomba, tiszteletünket tesszük a gyülekezet tagjai előtt, hogy lássák, mi ott voltunk, azonban kilépve onnan, máris visszatérünk akcióhős mivoltunkhoz. Természetesen, mindig vannak őszinte hívő gyülekezeti tagok, akik komolyan is veszik az Ige tanítását, akik nem csak hangoztatják, hanem aszerint élnek, amit az Úr Jézus meghagyott az Ő parancsolataiban. „Bocsásd meg azoknak vétkeket, akik atyád Istenét szolgálják.” (1Móz 50, 17) Akik szolgálják az Urat! Akik igyekeznek megtartani a 10 parancsolatot, akik szeretnének hitükben fejlődni, előrébb jutni, és nem csak a közhelyes Igéket ismételve élet címszó alatt álarcosbált kívánnak játszani.

A hit, megbocsátás, alázat, béketűrés nem egyszerű feladatok, sokszor oly könnyen feladjuk, vagy már minden mindegy alapon tengetjük napjainkat, azonban az Úr szavának mindig fülünkbe kellene csengenie: „...aki igazán cselekszik, én megbocsátok neki.” (Jer 5,7) valamint „ha megbocsátjátok az embereknek vétkeiket, megbocsát nektek is mennyei Atyátok” (Mt 6,14). Eme két bibliai Ige adhat biztatást a reményteleneknek és gyengéknek, semmi sincs veszve, csak őszintén meg kell vallanunk gyarlóságainkat. Nem egyszerű tükörbe nézni, de mivel elkerülhetetlen, jobb, minél hamarabb megtenni, megoldást találni, majd haladni, közelebb kerülni lélekben is az Ígéret földjéhez.

Aggodalomra csak az ad okot, hogy

Simon András grafikája

az embereknek eme biztatás sokszor csak egy bevillanó irányjelző, és nem Életre vezető vezérige. Nehéz megérteni azt a lelket, aki bár hívőnek vallja magát, mégis márványszürke marad a reménység harsonái közt. Naivság lenne a modern világban olyan dologban reménykedni, ami nem egy kattintás, nem korszerű technológia, nem száguld száznyolcvannal, hanem lassan de biztosan, vagy épp mindenütt jelenvaló módon, hagyományos, de mégis örök érvényű és a kattintás helyett csak két összetett kéz? A törté-

nelem során és még napjainkban is oly sokszor tekintik a bizakodókat vakoknak, lelki szegényeknek és szájalmasnak, átítatják a még ártatlanok lelkét is, beléjük szuggerálják a biztos megélhetés földi alapkonfigurációit, cseppenként adagolják az ösztönös megélés farkastörvényeit, azonban a becsületesség, emberség, tisztesség, megbocsátás feliratú ellenmérgek a fiolában maradnak, mélyen elrejtve a kincses-barlangban, melynek kapui előtt tüzes pallosok villogtatják éles szándékaikat. Azok a pallosok, melyek szinte égetik bensőnket, mikor fejet kell hajtanunk, bocsánatot kell kérnünk felebarátunktól, félretéve büszkeségünket, dacunkat és akaratosságunkat, azon tulajdonságainkat, melyek fő alkotóelemei ama hírhedt alapkonfigurációnak. Azok a fiolák méregtelenítenek, életmentőek, ehhez mérten kellene kitérnünk a pallosok csapásai elől, elhúzni mások nyakát is a halálos csapás elől, majd kinyitva a kincses ládát, a szükséges mennyiséget magunkhoz véve, hatástalanítani a méreg hatását, ezt követően pedig, innen kijutva egyre több embert meggyőzni arról, hogy van kiút, de előtte lehet, meg kell járni a saját poklunk poklát!

„Istenünk bővelkedik a megbocsátásban.” – olvassuk Ézsaiás könyvének 55. részében, azonban az Újszövetség első evangélistája azt is leírja (Mt 12, 31), hogy „minden bűn megbocsátatik, de a Lélek káromlása nem.” Vannak olyan mérgek, melyeket egy fiola tartalma hatástalanít, azonban vannak olyan gyorsan ható szerek, melyek azonnal mélyre hatolnak és megölik a lelket is. „Isten nevé hiába fel ne vedd, mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül, aki az Ő nevé hiába felveszi!” (3. Parancsolat) Oly könnyű idegállapotra és kedélyváltozásra fogni a szánon kicsúszott szavak forrását, azonban az Isten káromlására nincs mentség. Hiszen, azt kérjük: „a te nevedért bocsásd meg bűnömet” (Zsolt 25,11), s ha közben Őt káromoljuk, hogyan várunk segítséget Tőle? Vigyázzunk tehát, hogy mit engedünk a szívünkbe, s mi az, ami elhagyja szánk, ugyanis: „...amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.” (Mt 12, 34b).

Megbocsátás... Természet szerint gyarlók, bűnösök és esendők vagyunk, kik Isten ítélő széke előtt meg nem állhatunk, sőt, büntetést, halált és kárhozatot érdemlünk. Azonban nem érdem szerint, de hit által, kegyelemből van bűnbocsánat, van lehetőség új életre. Mindezek előtt viszont nekünk is meg kell tanulnunk olyan önzetlennek, megbocsátónak és emberségesnek lennünk, mint ahogyan Isten is megtette

ezt értünk. Gondoljuk csak végig, naponta a bűnnek hányféle variációját követjük el, hányszor még cifrázzuk és szépítjük is a dolgot, azonban tudjuk jól, nem helyes! Hányszor bántjuk meg, vagy bánt meg minket embertársunk, és a „megbocsátok, de nem felejték” jelszó alatt hagyjuk egymást továbbállni. Pedig mennyivel jobb lenne, ha igazán szívünkön viselnénk egymás lelkét, és akarnánk jót tenni, nem a

kölcsön kenyér morzsáit dobálnánk egymás felé! Ha rosszat tettünk, akkor mernénk és vállalnánk a következményeket, tudnánk alázattal bocsánatot kérni, s ha minket bántottak meg, s bocsánatot kérnek, kimondani, hogy: „Megbocsátok!”

Kívánom Mindenkinnek, hogy megélje a „bocsánat” áldott érzését!

Csoma Annamária

NÉZ ünk - de nem látunk

Több évtizede jelent meg Nemeskürty István „Requiem egy hadseregért” című kötete, amely mély nyomokat hagyott bennem. Valóban képes magyarságunk ilyen önpusztító döntésekre? Valóban van értelme százazreket halálba küldeni remélt dicsőség, vagy bármi más érdekében? A nevezett mű a II. világháború Don-kanyarban elveszett 2. magyar hadseregének súlyos veszteségeiről számol be. Hol van már az!? Azóta a magyarság háború nélkül is több százazres vagy milliós nagyságrendben hozott olyan döntéseket (abortusz, nem anyanyelvi oktatás, stb), melynek következtében meg sem születtek, vagy akik megszülettek, nyelvet, kultúrát vesztek lettek. Ennek következtében a Kárpát-medence nyelv és színeváltozás folyamatában él. Falvaink őslakosai kihalnak, s egy újtelepes népesség tölti meg az olcsón elkótyavetyélt házakat. Közben a felvidéki magyarság választott vezetői nyelvtörvény megváltoztatásától, állampolgársági törvénytől várják a helyzet jobbra fordulását. A valóság viszont az, hogy miközben valami rossz eltörléséért agitálunk, sokszor észre sem vesszük a meglevő jó és hasznos dolgokat, intézményeket. Ismét mondhatja a kedves Olvasó, de hát ezek kicsinységek a „nagy célhoz” képest. Igen, egyesek számára oly kicsinységek, hogy észre sem veszik, nem is értékelik. Egyik magyar kisvárosunkkal kapcsolatban éveken át a belső vitákról, a képviselőtestület működésképtelenségéről olvasható egyetlen napilapunk olvasó közönsége. Alkalmanként kilakoltatási, útfelújítási tudósítás is megjelent, hogy azért változatosabb legyen a „kép”. Azt, hogy egy „nagy egészet” átfogó lap tudósításai nem foglalkozhatnak kicsinységekkel, mint Tokaj Fesztivál, hisz az csak politikusok számára ad lehetőséget a megmutatkozásra (hogy ne használjam a tudósító által használt csúnya kifejezést) még megérteném, ha lett volna ott politikus, de nem volt! Ezt a tudósító nem tudhatta, mert ő sem volt ott! Csak vagdalkozott és panaszkodott,

hogy a lap nem volt „média-partner”. Hát nem, **ha e lapban nem az eseményekről szóló híradás, hanem a láttatás a fontos.**

De talán a helyi látás pontosabb, gondolhatnánk. Lapozgatom a város **NÉZ z ETEK** címen megjelentetett kiadványát, s keresem kulturális eseményekről szóló beszámolókat, de csak töredékét látom mindannak, ami valódi kultúra, vagy helytörténeti jelentőséggel bíró rendezvény. Azt, hogy a városban évekkel ezelőtt létrejött egy kulturális intézmény, hogy létezik egy múzeum, mely minden kezdetlegessége és anyagi problémái ellenére ebben az évben ötödik kiállítását rendezi az nem olvasható e kiadványban. **MIÉRT?** Talán a kiadvány címét kell értelmezni, hogy megválaszolhassuk a kérdést.

1. **Néz** – de nem lát.

2. **Nézz** – de oda ahova én szeretném

3. **Nézzetek** – de ne lássatok a nektek mutatott látványosságok mögé

4. **Nézzetek** – de csakis az én nézetem lehet az uralkodó

Ezek szerint a kiadvány nem bemutat, hanem láttatva eltakar. Azt láttatja, ami egyes csoportok érdekeinek megfelelő, s eltakarja azt, ami nem. **Van tehát egy intézmény, amely egyre szűkülő megyei támogatással igyekszik felkarolni és bemutatni Bodroghöz és Ungvidék kulturális hagyományait, történelmi és természeti örökségét, de ez a helyi „polgárok” és „hatalmi (talmi) tényezők” jó részét hidegen hagyja. Politikai lehetőséggé majd akkor válna, ha érdeklődés híján a megye megszüntetné ezt az intézményt. Akkor majd tiltakozhatnak a parlamentben, a parlamenten kívülieknek a parlamentben levőket kárhóztathatják, akkor majd „média-partnerként” tudósíthatnak minderről, csak egy dolog lesz kegyetlenül nehéz, EZT AZ INTÉZMÉNYT ÚJRA LÉTREHOZNI!**

Csoma László

Évforduló

Az Újhelyi Ref. Leányegyházközösségben 2010. augusztus 8-án megtartott istentiszteleten és az azt követő együttléten egy év távolságából hálával emlé-

keztek vissza a templom építésére és használatbavételére.

Az istentiszteleten elhangzott zsoltárokat és dicséreteket a község vegyes hitvallású és nemzetiségű énekkarával együtt énekelhettük. A gyülekezet legfiatalabb tagjaival Zselenák Jánosné Gazdag Ivetta zeneta-

nárnő verseket és énekeket tanított be, melyeknek az előadását a jelenlévők nagy szeretettel fogadták.

A templomi együttlét után a kultúrházban megrendezett szeretetvendégségen Korn Kornélia a Pandy Árpád presbíter testvérünk által vezetett

krónika adatai alapján beszámolt a 2003-ban megalakult gyülekezet múltjáról, kihangsúlyozva a templom építésével összefüggő részleteket.

A kellemes és hasznos együttlétért, a gyülekezet eddigi áldozatkészségeért legyen Istené a dicsőség. Sallai Tibor

Beiktatták az új amerikai magyar református püspököt

Szeptember végén Connecticut államban a Fairfield-i magyar református templomban iktatták be tisztébe Poznan Béla püspököt. A Krisztus Egyesült Egyházához tartozó Kálvin Egyházkerület új püspökét titkos szavazással választották meg, az egyházkerület lelkészei és gyülekezeti képviselői még májusban a Pennsylvania-ban megtartott választói közgyűlésen.

Az egykori szlovákiai magyar lelkipásztor hosszú időn keresztül New York-ban volt lelkész. A 69. utcai magyar gyülekezetből indult szolgálati helyének új állomására Fairfield-be, ahol közel két évtizede szolgál.

A püspökszentelő istentiszteletre benépesült a Fairfield-i templom. A jeles eseményre nem csak a kerülethez tartozó lelkipásztorok és gyülekezeti képviselők jöttek, hanem a másik magyar református egyháztest, a Független Magyar Református Egyház vezetői és lelkipásztorai is megjelentek. A Magyarországi Református Egyházat dr. Kádár Zsolt esperes, a Doktorok Kollégiuma főtájkára képviselte e jeles alkalmon.

A kétnyelvű püspökszentelési istentiszteleten az angol nyelvű ünnepi igehirdető Geoffrey Black Krisztus Egyesült Egyháza elnöke volt, míg a magyar nyelvű liturgiát a Kálvin

Zsinat korábbi püspökei, Ludwig Kálmán és Medgyesi Lajos vezették. A magyar nyelvű igehirdető dr. Kocsis Attila esperes volt, s ugyancsak magyar nyelven vette ki a püspöki esküt új szolgatársától Szabó Sándor, az amerikai Független Magyar Református Egyház püspöke.

Az istentisztelet során huszonöt lelkipásztor kért egy-egy Igével áldást az amerikai magyar reformátusok újonnan megválasztott vezetőjére. Részt vett az alkalmon Trombitás Zsófia Magyarország New Yorki konzulja.

Múzeumban jártunk

Bodrogköz és Ung-vidék állat és madárvilága

A kultúra szeretetére, a polgári öntudatra nevelni kell! Ezt sem lehet elég korán kezdeni. Igaz, az iskolai kirándulásoknak legtöbbször része egy múzeum látogatásának megtekintése, de mindez sokszor egy-egy távoli táj egység sajátosságait tárja a gyerekek elé. Olyan kiállítási tárgyakkal, amelyek igazán nem kötődnek életterükhöz. A Bodrogközi- és Ung-vidéki Mailáth József Regionális Múzeum ez év júniusától olyan kiállítással lepte meg az érdeklődőket, amelyen szűkebb pátriánk állat- és

madárvilágának gazdagságával ismerkedhettek meg a látogatók. A négy hónapon keresztül nyitva tartó kiállítást (a régió vadászainak trófeáiból) több százan tekintették meg. Szeptemberben a deregnyői gyülekezet hittanosai is őszinte érdeklődéssel és odafigyeléssel

„tanulmányozták” a kiállított madarak és állatok kitömött példányait. Ezen a második alkalmon villogtak a fényképezőgépek, hogy „haza vihessék” a látottakat. S talán itt kell elmondani, hogy az emlékkönyvbe bejegyzett több száz látogató neve között jó lett volna több helyi és környékbeli értelmiség nevét is felfedezni. Hiába, tanulunk kell kicsiknek és nagyoknak is polgárként, és nem csak lakosként élni. A polgári életforma egyik jellegzetessége, hogy ismerjük és becsüljük környezetünk

értékeit, értékörző intézményeit, tudva hogy ebben vannak kultúránk gyökerei, s ez megmaradásunk egyik záloga.

Csoma L

Jubiláló esperes köszöntése

2010. október 4-én ünnepi alkalommá alakult a lelkészértekezlet. Ezen a napon töltötte be a Zempléni Egyházmegye esperese, Molnár Elemér, életének 60. életévét.

Ebből az alkalomból az egyházmegye lelkészei egy Ferenczy György által faragott életfával, tortával, virággal köszöntötték az esperest, aki meghatottan köszönte meg a figyelmességet.

A lelkészek egyházmegyénk többi jubilánsára is gondoltak, hiszen ezen az éven töltötte be életének 70. évét id. Demes Tibor, és 60. évét Szabóné Kozár Éva. Sajnos, ők nem tudtak részt venni az ünnepen, ezért közeli hozzátartozóikon keresztül juttatták el nekik az ajándékokat.

Szolgatársaink életére Isten áldását kérjük, hogy továbbra is az Úr nevében szolgáljanak hűséggel, odaadással.

Györky Sz.

Református Tanulmányi Központ

Tanulmányi kirándulás Istria – Kisebbségek Európában

Az Isztriai félsziget a történelem folyamán különböző országokhoz és birodalmakhoz tartozott. Római, bizánci, német és Habsburg, olasz és jugoszláv uralom alatt is állt. Jelenleg Horvátországhoz tartozik. A második világháborút követően Titó partizánjai nem bántak kesztyűs kézzel az itt élő őshonos olaszokkal. Mintegy 300.000 olasznak kellett elhagynia a félszigetet. Az embereket elüldözték, de itt maradtak építészeti emlékeik a római kortól kezdve. Pula – Póla római kori amfiteátruma, a csodálatos bizánci bazilika Porecban, vagy a 15. századból származó freskók

Beram kápolnájában és a táj megkapó szépsége mind egy gazdag örökségről tesz bizonyosságot.

A Református Tanulmányi Központ 2011. május 25-31 között hétnapos tanulmányi utat szervez az Isztriai félszigetre.

A tanulmányi kirándulás részvételi díja 325 Euró amivel a szállás, utiköltség és reggeli – vacsora kiadásait fedezük.

Jelentkezni a 056 6282560, 0908 035 094 –es telefonszámokon, vagy a csoma@copusnet.net e-mail címen lehet. A jelentkezés 100 Euró előleg befizetésével lesz számunkra kötelező érvényű.

Pula római amfiteátruma

További felvilágosítás a fenti telefonszámokon kapható.

Csoma László

Az egység jegyében – Evangelizációs hét Deregyőn

Az Ungi Református Egyházmege vezetése ebben az évben is az egység jegyében szervezi az őszi evangelizációs hét alkalmait. A meghívott igehirdetők, Lőrincz István Marosvásárhelyről és Domahidi Béla, a Mezőberegnyei gyülekezet lelkipásztora. Az elmúlt években az erdélyi lelkészek szolgálatát nagy érdeklődéssel vette körül az alkalmanként 80-120 lelkes közösség. A testvéri nyitottság azt is jelenti, hogy az ungi és zempléni egyházmegekből érkezők számára nagyon fontos a református egység erősítése a Kárpát-medencében, amire leginkább Isten ígéje által van lehetőség.

A meghívott igehirdetők mély hittel, igei világgossággal fogalmaznak írásaikban, melyeket a Szeretetnaptár 2011 oldalain olvashatnak majd az érdeklődők.

Az evangelizációs hétre 2010. november 8-12 között, esténként 18 órai kezdettel kerül sor Deregyőn, a Református Tanulmányi Központban, „Kicsoda Jézus Krisztus?” gondolat körben. A hét igehirdetési programja a következő

Hétfő: Út az igazi életre

Textus Mt 16:25 igehirdető: Lőrincz István

Kedd: A bűnök bocsánata

Textus 1 Ján.1:7-8 igehird. : Lőrincz István

Szerda: A megfeszített

Textus: 1 Kor.2:2 igehirdető: Domahidi Béla

Csütörtök: A feltámadott

Textus: 1 Pét.1:3 igehirdető: Lőrincz István

Péntek: A megdicsőült Úr

Textus: Filip.2:5-11 igehirdető: Domahidi Béla

„Szenteld meg őket az igazsággal, a te igéd igazság.”
János 17,17

Csoma László

PICTURA 2010

Gyakran kérdéses mi lesz a sorsa olyan országos kezdeményezésnek, amelyik országunk keleti régióiban kerül megrendezésre. Így volt ez a 2009-ben indult PICTURA amatőr filmesek fesztiváljával is. A Maslomédia

társulás képviselőinek -

Kendy Éva és Farkas

Péter - szervezőmunkája

azonban nem volt hiábavaló.

Ebben az évben

majdnem háromszor

annyian jelentkezték

rövid alkotásokkal, mint

2009-ben. A nagykaposi

megnyitót követően

Deregyőn, a Református

Tanulmányi Központban

folytatódott a

háromnapos fesztivál. A

nemzetközi zsüri értékelték ki a pályaműveket, s adta át a díjakat.

A nyertesek

CsL

LELKÉSZTOVÁBBKÉPZŐ KOMÁRÓCON

(Folytatás az előző számból)

Ebéd után Nt. Molnár Árpád missziói tanácsos bevezető előadásával folytatódott a munka. Témájának címe: Lehetőségeink. Bevezetőjében áttekintést adott arról az időszakról, amelyet a Trianon utáni időkből élt át református népünk és Egyházunk. Mint fontos dátumot említette 1925. szeptember nyolcadikát, amikor is a Losonci Konvent határozatban mondta ki, hogy szükséges a templomon kívüli evangelizáció. E határozat bátorította az akkori református híveket nemcsak hitük megélésére, hanem a szeretetmunka gyakorlására is. (A

Anne-Marie Kool

„bátorítás” szót pedig azért használom, mert az első Csehszlovák állam létezésének egész ideje alatt hivatalosan nem ismerte el, csak megtűrte, de nem támogatta semmivel Református Egyházunkat!*) Tíz év elteltével csak megerősítették ezt a határozatot a lelki munka szükséges voltáról, mert voltak áldott eredményei. (Négy árvaházat, Pozsonyban egy főiskolai Menzát, Losoncon pedig teológusképzőt tartott fenn Isten és a hívek segítségével Egyházunk, miközben lelkészét, kántortanítóját és épületeit is fenntartotta minden anyaegyház*).

Szomorú dátum a misszió szempontjából 1952. A Léván tartott Zsinat ugyanis ekkor mondta ki határozatban, hogy tilos a misszió. (E határozattal – képletesen szólva – magára zárta Egyházunk a templom ajtót. Akik félték, törvényesen nem tettek semmit. Voltak gyülekezetek, ahol nem volt hittanoktatás, konfirmációra való felkészítés, mert a lelkész féltette állását, családját. Csak a 60-as évek eleje, majd a prágai tavasz, hoztak ugyan némi enyhülést, de még a nyolcvanas években is megfigyelték a lelkészt azért is, mert Bibliakört szervezett a gyülekezetében*).

1989 után a lehetőségek kapuja szélesre tárult az Egyház előtt is. Leghamarabb az a Lelkészegyesület éledt újjá, amely 1949 szeptemberében feloszlatta magát. Előadónk külön értékelte azt a

missziói tevékenységét az Egyesület tagjainak, akik az évi konferenciák alkalmával a gyülekezetekben szolgáltak, mert nemcsak egymással akartak találkozni, hanem a hívek gyülekezetét is bátorítani akarták az Evangélium jó hírével. (Azt pedig talán még előadónk sem tudja, hogy a Firesz törvényessé válását is támogatta a Lelkészegyesület, mert az volt szemünk előtt, hogy amit ma lehet tenni az Egyházért, azt meg kell cselekedni*).

Az előadás ez után arra mutatott rá, hogy amennyiben lehetőségeinket jól akarjuk meghatározni, szembe kell nézni a valós helyzettel. Gömörben és Barsban kiöregedő, kis anyaegyházak vannak, részben Abauj-Torna és Ung megyére is ez a helyzet a jellemző. Ha eddig a túlélés, az ingatlanok karbantartása volt a fontos, most az emberekre kell nagyobb figyelmet fordítani. A Zsinat kebelében megalakult Missziói Bizottság ebben kíván segítséget nyújtani. De e munkában Isten segítségével együtt kell szorgoskodni mindnyájunknak.

A Firesz tevékenységéről számolt be ezután röviden Nt. Kása Gergely. El-

Ft. Fazekas László

mondta, hogy 210 Gyülekezetünkben 84-ben van ifjúsági csoport. Eddig is igyekeztek megszólítani különböző rendezvényeikkel a fiatalokat. Ifjúsági és gyermek táborok szervezésében tudják a lelkészeket segíteni, vannak kész programok, amelyeket kérésre elküldenek oda, ahol igény van rá.

A következő előadás témája: Misszió a közéletben. Nt. Básti Péter a közéletben végezhető misszióról mondta el, hogy a keresztyén embernek nem lehet közömbös az a közösség, amelybe Isten állította. A keresztyén embernek nincs megtiltva a társadalmi felelősség vállalása, de nem feledkezhet meg e közben keresztyén voltáról. A politikában azt keresi, melyik irányzat képviseli leginkább a keresztyén értékrendet, s azt támogatja.

De közömbös, langyos nem maradhat, hiszen a Jel. k. 3:16-ban a megdicsőült Krisztus így inti a laodiceaiakat is:

„Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból”.

A jól megérdemelt szünet után Kollár Erika tartott tájékoztatást azokról a követelményekről, amelyek alapján az egyházközségi számvitelt vezetni kell az elkövetkezendő időben a nyelvtörvény elfogadása után.

Az első nap Nt. Nagy Ákos esperes úr áhítatával fejeződött be.

Második napunk Nt. Orémus Zoltán esperes úr áhítatával kezdődött, majd Ft. Fazekas László püspök úr köszöntötte a résztvevőket a II. Kor. 10:3-5 alapján. Kiemelte, hogy szükséges az új ismeretek elsajátítása, de legfontosabb számunkra az, hogy az Igéből nyert tanítással lássuk meg azt, amit a másik emberért cselekedhetünk.

Első előadónk Anne-Marie Kool asszonytestvérünk volt, aki Hollandiából jött el Magyarországra 1987-ben, hogy segítse itt a missziói munkát. Előadásának témája: Válságok, váltások és változások a misszióban.

Miből kell kiindulni, van-e miből kiindulni? A köztudatban a misszió a misszionáriussal kapcsolódik össze, aki téríteni indul, majd visszatér, hogy útja eredményességéről beszámoljon. Ez is egy minta, hiszen a Luk. ev. 10. része első fele erről tudósít minket. De a mennybemenetel előtti missziói parancs végrehajtását már nincs lehetőség visszajelezni. A bejárando terület pedig egy ember számára bejárhatatlan. Helyesebb tehát, ha a missziói munkát nem akcióként kezeljük, hanem folyamatként fogjuk fel. Bibliai, teológiai alapvetés nélkül sem végezhető a misszió, mert úgy tud „segíteni” a világ is. De ez csak felszínes segítség. A keresztyén ember nem azt kérdezi, mit, vagy hogyan kell tennünk valakiért, hanem abból indul ki segítő szándéka, hogy Isten már tett valamit mindenkiért – legyőzte a halált. A misszió akkor kezdődik, amikor Jézus feltámad. Eredményes misszió csak a feltámadott Krisztus és a Szentlélek segítségével végezhető. (Jn. ev. 20:21-22). Ha az egyháztagság nem jelent Jézussal való élő közösséget a Szentlélek által, akkor semmit sem jelent. A szüklátókörűség nem örzi meg a hitet, hanem megöli. Ezért azt kell keresni, ami adott helyzetben megtehető, s azzal kell kezdeni a

missziót, aminek véghezvitelére Istentől adottak a lehetőségeink. Az első eredményes lépés elősegíti a következőt.

S arra szólított fel végül, hogy kisebb csoportokat alakítva beszéljünk arról, mik a gondjaink a gyülekezeti munkában, s azok közül melyiket lehetne leghamarabb megoldani... Mert párbeszéddel sokkal könnyebb megoldást találni, mint egyedül örlődve.

Utolsó előadónk Dr. Fruttus István Levente, aki a diakóniai munka időszereiségéről beszélt. Előadásának első része a diakónia történetének áttekintését foglalta magába. Az ösgyülekezetben nagyon hamar része lett a diakónia is az istentiszteleteknek. A szeretetvendégség alkalmával felszolgálták az asztalok körül, adományokat gyűjtöttek, betegekkel törődtek. Munkájuk lényege tehát, hogy felmutassák Isten cselekvő szeretetét. Amíg még Krisztus közeli visszajövetelét várták, az is feladata volt a diakónusoknak, hogy megőrizzék a Gyülekezet minden tagját lelki, testi egészségben. A IV.-V. században már a hívek gyakorolják a diakóniát - az üdvösség megszerzése céljából. Később a papi teendők közé sorolják, a diakónus őrzi a templomot, vezeti az anyakönyvet. Az állam hatalmának megerősödése visszaszorítja a diakóniát, mert felfedezik benne az üzleti lehetőséget. A diakónia a kolostorokba szorul vissza, ahol ispotályokban gondozzák a legszegényebbeket abból a pénzből, amit alamizsnából gyűjtenek. A diakónia intézménye egy időre eltűnni látszik.

A reformáció idején Luther állami feladatnak tekinti a diakóniát, Kálvin viszont a lelkész mellé helyezi nemcsak a presbitereket, hanem a katechétaikat és a diakónusokat is. S míg a reformátusok Kálvin óta gyakorolják a diakóniát, a katolikus egyház most kezdte újra bevezetni a diakóniai szolgálatot. Az előadó végül arra bátorította a résztvevőket, hogy ne hagyják ezt a szolgálatot eltűnni a gyülekezeti életből.

Ez után Ft. Püspök úr megköszönte a szolgálattevőknek előadásait, a vendéglátóknak a szíves vendéglátást, a résztvevőket pedig arra bátorította, hogy a hallottakat szem előtt tartva szolgáljanak a rájuk bízottak között úgy, hogy az ÚR nevére dicsőség, mindnyájunkra pedig Isten áldása szálljon.

Nt. Mártha Géza esperes úr lelkünket gazdagító záró áhítatát ebéd követte, amely után a mielőbbi viszontlátás reményével térhettünk otthonainkba.

Id. Fülöp Sándor

A zárójelben *-gal jelölt mondatokat e cikk szerzője írta.

A Kárpát-medence Reformátussága

Tisztújítás Királyhágómelléken

Hat évre ismét Csűry Istvánt választotta püspökké a Királyhágómelléki Református Egyházkerület választói közgyűlése. A főgondnok Varga Attila lett.

Az egyházkerületi választások betetőzéseként pénteken választói közgyűlést tartottak Nagyváradon, ahol döntés született a püspök és a különböző tisztségviselők személyéről. Az egyházkerület honlapján közzétett híradás szerint 60 szavazattal választotta újra Csűry Istvánt püspökké a közgyűlés. Csernák Béla bihari lelkipásztor 20 szavazatot kapott, 2 szavazat érvénytelennek számított. Főgondnoknak Varga Attilát választották meg 57 szavazattal. Kovács Zoltán, aki eddig a főgondnoki tisztséget betöltötte, 25 szavazatot kapott, 1 szavazatot érvénytelennek minősítettek.

Mint arról az egyházkerület lapja, a Harangszó honlapja beszámol, a tisztújítási folyamat a presbiteri választással már tavaly ősszel megkezdődött. Az idei év

cikluszáró esztendő a partiumi egyházkerületben. Augusztus végén a kerület kilenc egyházmegyéjében voltak választások. Ennek eredményeként hat egyházmegyében új esperes kezdhetette meg a szolgálatot.

Az augusztusi egyházmegyei jelölő közgyűléseken Csűry

István jelenlegi és immár újraválasztott püspök 199 jelölést kapott, míg Csernák Béla bihari lelkipásztor, volt egyházkerületi főjegyző 52-t, az időközben visszalépett Józsa Ferenc Arad-mosóczi lelkipásztor pedig 6-ot.

A püspökválasztás eredményhirdetése után Csűry István a következőket nyilatkozta az Erdély Online romániai magyar hírportálnak: „Az egyházkerület egységes kell legyen, és én a magam részéről nyitott vagyok a velem szemben indult Csernák Béla felé is. A közeljövőben keresni fogom az alkalmat, hogy megbeszéljük azt, amit ő akart volna prioritásként megtenni az egyházkerületben. Én továbbra is szeretném egyre erőteljesebben szolgálni az úgynevezett profi egyházi szolgálatot. Legnagyobb feladatunk a Ige minden szívhez, lélekhez való eljutása, ebben szeretném segíteni a lelkipásztorokat a gyülekezeteket is.”

A választásokkal kapcsolatos fellebbezre az egyházkerület választási szabályzata értelmében a választást követő 15 napon belül van lehetőség. Az esetleges fellebbezések ügyében az Egyházkerületi Választási Bizottság 10 napon belül intézkedik. A fellebbezések lejártá után egy hónapon belül hívandó össze az egyházkerület alakuló közgyűlése, amit az egyházkerület honlapján közzétett választási ütemterv szerint december 4-én terveznek megtartani.

Cz.A.

Helyreigazítás

Kedves Testvéreink! A júliusi számban Hálaadás címmel közölt cikkben támogatónkat, a Hodina Deřom program alaptványát tévesen Nadácia Deřom Slovenska névvel neveztük Nadácia Pre Deti Slovenska helyett, amelyet ezúton szeretnénk korrigálni. A Nadácia Pre Deti Slovenska alaptványtól elnézést kérve a támogatást köszönve, a Szilicei Református Egyházközség.

Pál Máltán

(ApCsel 28, 1-10)

Kedves olvasóink! A legutóbbi számban a bátorságról volt szó. Pál bátorságáról. Hiszen bátran állt ki királyok, helytartók elé, és tett bizonyosságot Krisztusról. Bátran beszélt azok előtt is, akik a halálát akarták. Azért tudott bátor lenni, mert tudta, hogy az élete Isten kezében van. Éppen ezért mi is bátran cselekedhetjük Isten akaratát, mert Isten bennünket is ugyanúgy számon tart, mint Pált. Most egy kicsit továbblépünk a történetben, és megtudhatjuk mi történt Pállal, miután bizonyosságot tett Krisztusról.

Mivel Pál római polgár volt, és minden római polgárnak joga volt a császárhoz fellebbezni, és a császár elé vinni peres ügyét, ezért Pált, mint foglyot Rómába vitették. Akkoriban még nem volt autó, repülő, vagy vonat, így a leggyorsabb módon szállították: hajóval. Az út meglehetősen viszontagságos volt, és veszélyes. Hatalmas viharba került a hajó, és hosszas hánykolódás után Málta szigetén vetődött partra.

Itt valami csodálatos dolog történt. Illetve ha figyelmesen olvasuk a fent megjelölt részt, azt láthatjuk, hogy több csodálatos dolog is történt. Az első az volt, hogy Máltán lakó barbár emberek nem bántották, hanem befogadták a hajótörötteket. És ez tényleg csodálatos dolog. Idegen embereket fogadtak be a saját házaikba. Törtek velük.

Vajon mi képesek lennénk erre? Vajon tudnánk törődni idegen emberekről, ha bajba kerülnének? Ugyanis nekünk, keresztyén embereknek segítőkésznek kell lennünk, törődnünk kell másokkal.

De haladjunk tovább a történetben. Egyik nap amikor tüzet gyújtottak, Pál szedett egy rakás rőzsét, és a tűzre tette. A melegből előmászott egy vipera, és megmarta Pált. Azok az emberek, akik látták az esetet, azt gondolták, hogy Pál gyilkos, akit így büntet az Isten a bűneért. De amikor azt látták, hogy semmi baja sem lesz, hogy a mérge nem hat a szervezetére, megváltozott a véleményük, és azt gondolták róla, hogy ő tulajdonképpen egy Isten.

Nem Pál apostol szervezete volt különösen erős, nem ő állt ellen a kígyóméregnek, hanem az Isten ereje volt az, ami semlegesítette a mérget a testében. Istennek még erre is van hatalma. Bármilyen helyzetből ki tud menteni minket. De csak akkor, ha mi is bízunk benne. A hit, az Istenbe vetett hit megmenti az ember életét.

Ez a történet megtanít minket arra, hogy életünk minden helyzetében számíthatunk az Istenre. De mit kér cserébe Isten? Csak annyit, hogy elhiggyük, Jézus Krisztus az Ő fia, aki meghalt értünk a kereszten, és feltámadt a harmadik napon. Ha ezt hisszük, akkor az Isten segítségére, áldására, szeretetére mindig számíthatunk.

Krausz Viktor

Imádság:

Urunk, tégy bennünket képesekké arra, hogy törődni tudjunk másokkal, ne csak saját magunkkal. Add, hogy mindig tudjunk hinni Krisztusban, és ez a hit a cselekedeteinken is megmutatkozzék.

Aranymondás:

„De nekem az Úr a váram, Istenem az oltalmam és kosziklám.”

(Zsoltárok 94: 22)